

RESSÒ DE LA PARAULA

Oracions polítiques (IV)

L'eficàcia i la força transformadora d'una política depèn en bona mesura de l'atractiu que exerceix l'ideal que mou el polític i que aquest aconsegueix encomanar als seus seguidors.

Fa uns anys que es parlava molt d'«utopia», que venia a ser com un somni compartit pel qual valia la pena lluitar. Per a alguns, que es confessaven creients, aquesta utopia era com un sinònim del Regne predicat per Jesús en l'Evangelí. Des d'aquí proposaven el compromís polític cristià, que vinculaven a d'altres projectes polítics amb els quals veien molts o tots els punts en comú.

Aquesta manera de pensar conté no pocs errors, però la veritat és que tot polític cristià ha de tenir uns ideals morals sobre la societat i el món en general, ha de lluitar per ells i ha de resar perquè es compleixin en concret. No perquè siguin seus, sinó perquè són voluntat de Déu i en això hi està en joc la veritat i la felicitat del gènere humà.

En definitiva, el polític cristià ha de demanar a Déu que li ensenyi la seva pròpia manera de pensar i l'ajudi a complir-la.

Així s'inicia el Salm 71(72). Resa el rei o algú per ell: resa per l'èxit de la seva missió, però en el sentit que la seva acció significarà l'exercici de la justícia, i la reivindicació del pobre, de l'afligit i de l'indigent, com de tots els qui són

víctimes de la violència. Llavors sobrevindrà la pau.

*Déu meu, dona al rei el teu dret,
dona-li la teva rectitud.
Que governi amb justícia el teu poble,
que sigui recte amb els humils.
Que les muntanyes duguin pau al poble,
que li duguin benestar els turons.
Que els humils es vegin emparats,
i salvats els fills dels pobres.
Que defaci els opressors!*

Aquest desig, fet pregària, no procedeix d'una ideologia aplicada a un projecte transformador de la societat, sinó de la voluntat de ser fi-

del a la voluntat de Déu sobre el món i la humanitat. La ideologia, o sigui la manera humana d'entendre el món i la vida, en tot cas, ha de servir per realitzar aquella voluntat de Déu. Per això, el polític, més que demanar a Déu que es compleixi el seu propi projecte, pregarà sempre que ell mateix sigui fidel al Senyor: així es realitzarà la justícia amb el pobre.

*Que tingui el rei temor de tu per sempre,
mentre el sol i la lluna existeixin!...
Que abundin la pau i la rectitud
en els dies del seu regnat,
fins que la lluna deixi d'existir!...
Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.
S'apiadarà dels pobres i dels febles,
els salvarà de la mort;
els rescatarà d'enganys i violències,
estimant com un tresor la seva vida.*

I així com el compromís i l'oració del polític començaven en Déu, així acaben en Ell, donant-li gràcies i beneint-lo.

*Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel,
l'únic que fa meravelles!
Sigui beneït per sempre el seu nom gloriós,
que la seva glòria ompli la terra!
Amén, amén!*

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La senzilla grandesa de Jesús

La vida de Jesús va ser sorprenentment senzilla. El seu naixement a Betlem, la seva família sense cap pretensió social, la seva infància i joventut en el poblet ignorat de Natzaret, especialment la seva condemna i la seva mort en la creu. Des del primer moment, però, aquella vida senzilla va despertar sorpresa i interrogants: «D'on li ve tot això?» (Mc 6,2); «mai ningú no ha parlat com aquest home» (Jn 7,46). La fe dels seus seguidors va anar descobrint el misteri que s'amagava en el seu tarannà tan senzill. I ja en vida seva van començar a ressonar expressions que li atribuïen una grandesa inaudita: mestre, profeta, messies, fill de David, especialment Salvador i Senyor. Més endavant, la tradició mística de l'Església ha anat apro-

fundint el seu misteri, que es mostra com un pou sense fons, com un horitzó inabastable als nostres ulls i al nostre cor, davant d'un interrogant sense resposta definitiva: «Qui és aquest?» (Mt 8,27).

L'aprofundiment del misteri de Jesús té un perill. El llenguatge que hem d'utilitzar va eixamplant les seves dimensions i pot acabar absorbint la primera dada de la seva senzillesa. Apareixen en la litúrgia i en la teologia cristianes expressions que difícilment eviten aquest perill: Ell és el Senyor del cel i de la terra, és el Rei de tots els pobles, Ell té poder sobre trons i potestats...

Sant Pau va viure la tensió espiritual d'aquest contrast i la va formular en un himne sublim, probablement anterior a ell mateix: «Ell, que era de

condició divina... es va fer no-res... s'abaixà i es féu obedient fins a la mort...» (Fl 2,6-11). Pau entén que aquí hi ha no només un contrast impactant sinó el veritable misteri de Jesús; el seu misteri és precisament l'abaixament i l'anorreament d'aquell que és el tot i que es va fer no-res per viure la veritable vida i obrir-nos a nosaltres el camí. D'una manera sorprenent retrobem el sentit últim de la vida de Jesús; la seva senzillesa no és només un vel que amaga la grandesa; senzillesa i abaixament són pròpiament la seva veritable grandesa, la de l'amor del Fill de Déu que es dona i es perd, i així troba l'autèntica plenitud.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Oraciones
políticas (IV)

La eficacia y la fuerza transformadora de una política dependen en gran medida del atractivo que ejerce el ideal que mueve al político y que éste consigue contagiar a sus seguidores.

Hace unos años se hablaba mucho de «utopía», que venía a ser como un sueño compartido, por el que valía la pena luchar. Para algunos, que se confesaban creyentes, esa utopía era como un sinónimo del Reino predicado por Jesús en el Evangelio. Desde ahí proponían el compromiso político cristiano, que vinculaban a otros proyectos políticos con los que veían muchos o todos los puntos en común.

Esta manera de pensar tiene muchos fallos, pero lo cierto es que todo político cristiano ha de tener unos ideales morales sobre la sociedad y el mundo en general, ha de luchar por ellos y ha de rezar para que se cumplan en concreto. No porque sean suyos, sino porque son voluntad de Dios y en ello va en juego la verdad y la felicidad del género humano.

En definitiva, el político cristiano ha de pedir a Dios que le enseñe su propia manera de pensar y le ayude a cumplirla.

Así se inicia el Salmo 71(72). Reza el rey o alguien por él: reza por el éxito de su misión, pero en el sentido de que su acción significará el ejercicio de la justicia, y la reivindicación del pobre, del afligido y del indigente, como de todos los que son víctimas de la violencia. Entonces sobrevendrá la paz.

*Concede, oh Dios, al rey,
tu propia justicia y rectitud,
para que con rectitud y justicia
gobierne a tu pueblo y a tus pobres...
Ofrezcan las montañas y los cerros
paz y rectitud al pueblo.
¡Que haga justicia el rey a los pobres!
¡Que salve a los hijos de los necesitados
y aplaste a los explotadores!*

Este deseo, hecho oración, no procede de una ideología aplicada a un proyecto transformador de la sociedad, sino de la voluntad de ser fiel a la voluntad de Dios sobre el mundo y la humanidad. La ideología, o sea la manera humana de entender el mundo y la vida, en todo caso, ha de servir para realizar aquella voluntad de Dios. Por eso, el político, más que pedir a Dios que se cumpla su propio proyecto, rogará siempre que él mismo sea fiel al Señor: así se realizará la justicia con el pobre.

*¡Que tenga el rey temor de ti por siempre,
mientras el sol y la luna existan!...
¡Que abunden la paz y la rectitud
en los días de su reinado,
hasta que la luna deje de existir!...
¡Él salvará al pobre que suplica
y al necesitado que no tiene quien le ayude!
Tendrá compasión de los humildes
y salvará la vida a los pobres.
Los salvará de la opresión y la violencia,
pues sus vidas le son de gran valor.*

Y así como el compromiso y la oración del político comenzaban en Dios, así acaban en Él, dándole gracias y bendiciéndole.

*Bendito sea Dios, Señor y Dios de Israel,
el único que hace grandes cosas;
bendito sea por siempre su glorioso nombre.
¡Que toda la tierra se llene de su gloria!
¡Amén, amén!*

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

«La nit dels refugiats» al Prat

El mes de juny que tot just acabem, ens ha portat el mediàtic cas de l'arribada de l'«Aquarius» a València, però aquesta història de milers de persones migrades en realitat té molts capítols que es van escrivint al llarg de l'any... Tants, que sovint passen desapercebuts: «Una pastera més...». Però de tant en tant torna aquesta greu situació als escenaris dels mitjans de comunicació.

Després d'un any d'aquella estesa campanya «Volem acollir», es percebia un cert oblit de les complexes situacions dels migrants i refugiats. Amb el desig de recordar i apropar-se a aquesta realitat va néixer al Prat de Llobregat l'activitat «La nit dels refugiats», convocada per l'Equip d'Acció Social de l'Església al Prat. Aquest fòrum es va crear fa pocs anys com a lloc d'encontre de les diverses entitats d'Església que hi ha al Prat de Llobregat (parròquies, escoles religioses, entitats de promoció social...) i, enguany, ha volgut dedicar una de les activitats públiques realitzada el mes d'abril a educar la sensibilitat envers els refugiats.

Es va proposar als diversos col·lectius d'aquest equip quina aportació hi podrien fer els seus grups i així van sorgir tot un seguit d'activitats senzilles per treballar-hi la qüestió i motivar la participació en la iniciativa:

- Una petita activitat de reflexió amb els més grans del centre d'esplai;
- Una dinàmica de *post-it* demanant a les mares del projecte matern-infantil del Prat «què vaig deixar» i «què he trobat»;
- Una activitat amb els infants del reforç escolar proposant-los què s'emportarien en una maleta si no poguessin tornar a casa;

- Unes lletres de colors amb el lema «compartint el viatge» que ens proposa Càritas i un marc per fer-se fotografies...

«La nit dels refugiats» pròpiament es va fer al vespre, a la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, gràcies a la implicació de tots: els adolescents de l'esplai van fer la presentació de l'acte; la treballadora social de referència va moderar una taula de testimonis en la qual tres persones refugiades a casa nostra van explicar què els va moure a marxar del seu país, com va ser el seu viatge i com se'ls va rebre aquí; un grup de teatre ens va mostrar, amb una petita representació, com poden esborrar-se les distàncies entre un primer món benestant i aquells que vénen en pasteres buscant una vida digna... Finalment, una estona per al diàleg, una breu pregària amb l'intercanvi de la llum d'uns llançons i una invitació a prosseguir aquella nit compartint un sopar a la fresca mentre dos grups locals hi posaven música.

Grup de mares de capellans
Mare de Déu de la Mercè

El passat 18 de juny, a les 12 h, va tenir lloc la darrera reunió del curs d'aquest grup que aplega mares i pares de capellans, de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Al llarg del curs es reuneixen els primers dijous de mes per pregar per les vocacions sacerdotals. En aquesta reunió de cloenda, al Seminari Conciliar, van estar acompanyats pel bisbe auxiliar de Terrassa, Salvador Cristau, que va presidir l'eucaristia, i van compartir un dinar de germanor, amb els fills preveres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Només Déu ens pot donar l'autèntica felicitat: és inútil perdre el temps cercant-la enlloc més, en les riqueses, en els plaers, en el poder» (27 d'abril).

@Pontifex: «Quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible esdevé realitat» (27 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor Jesús ens transmet el seu amor per tal que puguem estimar Déu i els altres com Ell ens ha estimat, donant-nos la seva vida» (28 d'abril).

@Pontifex: «Volem la pau de debò? Aleshores prohibim les armes per a no haver de viure en la por de la guerra» (29 d'abril).

Inici del culte a la capella de la Mercè de Vilanova

Tal i com vam anunciar al *Full Dominical* del 10 de juny, el passat diumenge 17 es va inaugurar al culte aquesta nova capella de Vilanova i la Geltrú, als barris de la Collada i Fondo Somella. Va resultar una celebració molt participada: 150 llocs per seure, 50 persones dretes i 40 més a l'exterior. Amb el rector de Sant Joan Baptista, Agustí Panyella, va concelebrar també Carles Muñoz, fill de Vilanova, amb la presència dels dos seminaristes que col·laboren pastoralment

en la ciutat. Es va beneir la imatge de la Mare de Déu de la Mercè que dona nom a la capella i es va fer una ofrena floral a la Verge, a càrrec de les dones de l'Associació de Veïns, que van arribar en processó des del centre cívic del barri, precedides per uns tabals. La comunitat cristiana traspuava una gran joia en aquesta celebració que marca l'inici del culte en aquest nou temple, que serà dedicat pel bisbe Agustí el proper 23 de setembre, vigília de la festa de la titular.

«Coaching» familiar amb *Amoris Laetitia*

Tres anys de vida i vint trobades acumulades. És el recorregut d'un grup de matrimonis nascut a l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts com a oferta de continuïtat després dels cursos prematrimonials. A les sis cites anuals han participat cinc matrimonis de forma constant, provinents de Pallejà, Sant Vicenç i Torrelles, obert a totes les parròquies de l'arxiprestat.

Els acompanyants del grup, Josep Maria Guardiola i Dolors Ripollès, delegats diocesans de Família i Vida, expliquen que l'experiència d'aquest grup ve a ser una mena de «coaching» familiar des de la fe viscuda en l'Església catòlica, que ajuda a créixer en l'amor entre els cònjuges i l'entrega als fills. Aquest «coaching» és conduït

pel capítol IV de l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Amoris Laetitia* (*L'alegria de l'amor*). Això ha permès tractar qüestions importants per a la vida d'esposos, de famílies, com ara:

- La família, escola de la misericòrdia
- L'amor i el matrimoni
- Despreniment
- El perdó
- Confia i espera
- Tota la vida, tot en comú
- Amabilitat

La sessió cloenda d'aquest tercer any es va realitzar el 10 de juny a la casa parroquial de Sant Esteve, a Cervelló, seguint l'esquema habitual: participació a la missa de les 11 h i reunió a les 12 h fins a les 13.15 h, i acabant amb un dinar amb viandes compartides i una sobretaula amenitzada amb cançons populars. Un cop més es constata la importància d'aquestes trobades per al bé de les persones i dels matrimonis i, per tant, es programa de continuar endavant el proper curs, amb noves idees i esperances.

Creativitat pastoral en àmbit arxiprestal

El dimarts 12 de juny, a Sant Sadurn d'Anoia, es va realitzar una sessió de diàleg sobre la unitat pastoral de l'arxiprestat amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell. Eren presents 35 representants de les parròquies de l'Arxiprestat d'Anoia: el Consell Arxiprestal, els equips d'acollida de les parròquies i membres dels consells pastorals. El bisbe Antoni va explicar la seva experiència a Inca (Bisbat de Mallorca), la seva darrera missió pastoral abans de ser nomenat bisbe. Al llarg de l'exposició es feien evidents les semblances dels reptes pastorals de la Unitat Pastoral de la Mare de Déu (Inca i altres poblacions) i l'Arxipres-

tat d'Anoia, més enllà de les diferències, també certes i reals. A partir de la idea de «resta» (que no «residu») d'Israel, el bisbe Vadell va enfocar la realitat d'avui com una oportunitat per fer germinar nova vitalitat a les nostres comunitats.

Els nostres pobles ja no tenen la majoria el mossèn que hi resideix, però la comunitat continua dempeus i, juntament amb el prevere que atén diverses comunitats, ha de cercar aquells lligams de fraternitat que li donin un nou impuls. Fraternitat en la mateixa comunitat i en la pastoral conjunta de l'arxiprestat, amb la convicció que un poble aïllat dels altres s'empobreix.

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarraconense a Salardú.** La sessió núm. 227 de la Conferència Episcopal Tarraconense tindrà lloc del 3 al 5 de juliol. Com és habitual aquesta cita de l'estiu es realitzarà a Salardú (Vall d'Aran), al territori del Bisbat d'Urgell.

► **Ruta Ignasiana.** Des de demà i fins al 6 de juliol es realitza aquesta activitat organitzada per SantfeliuJove, adreçada als menors de 18 anys. Acompanyem amb la pregària la vintena de participants que resseguiran la ruta de Sant Ignasi, des de Bell-lloc d'Urgell fins a Cervera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Am 2,6-10.13-16 / Sl 49 / Mt 8, 12-22]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerònimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dimarts [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683); beata Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimecres [Am 5,14-15.21-24 / Sl 49 / Mt 8,28-34]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dijous [Am 7,10-17 / Sl 18 / Mt 9,1-8]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prevere fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prevere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Divendres [Am 8,4-6.9-12 / Sl 118 / Mt 9,9-13]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la cas-

tedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / Sl 84 / Mt 9,14-17]. □ **Urgell:** Sant Otó o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / Sl 122 / 2C 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscilla, esposos i màrtirs, deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Tingues fe i no tinguis por»

L' autor anònim de *La Saviesa de Salomó* és un mestre d'espiritualitat jueva a la diàspora alexandrina del s. I aC que exposa el seu pensament sota l'autoritat moral del reconegut arreu com l'home més savi de tots. Els recursos de la cultura grega li serveixen per presentar millor la fe del Poble de Déu.

Les aportacions més importants són l'afirmació de que l'ànima és immortal i la personificació de la Saviesa. A la fe en la immortalitat de l'ànima s'hi arriba partint de la fe en Déu Totpoderós: *Déu no va fer la mort; tot ho ha creat perquè existeixi.*

De fet 2Cor és un recull de diferents cartes, escrites en diverses circumstàncies. Els cp. 8-9 son dues missives de Pau amb un mateix tema: la col·lecta a favor dels pobres de Jerusalem.

L'Assemblea de Jerusalem (Ga 2, 1s), conscient que *Déu confià a Pau l'evangelització dels incircumcisos igual com a Pere la dels circumcisos*, tractà la relació entre esglésies de procedència jueva i de procedència pagana; reclamant a les esglésies paulines *que ens recordéssim dels seus pobres* (Ga 2,9s) com a «gràcia de comunió» pel sentit de comunió eclesial de la col·lecta més enllà de la solidaritat humana.

En *la dona amb hemorràgies des de feia anys*, l'agreujant és el rerefons d'A.T.: *Si una dona perd sang durant molts dies, serà impura tant com li duri. Tothom qui toqui quedarà impur* (Lv 15,25).

Ara *la gent empeny Jesús pertot arreu*, amb la dona *tocant la roba del Mestre*. Resultat? Tots impurs «per culpa» d'aquella dona! Al problema corporal se li afegeix el moral de sentir-se «culpable» d'una situació d'impuresa legal generalitzada.

Per això rebrà de Jesús la salut corporal (*la teva fe t'ha salvat*) i la mental-espiritual (*ves-te'n en pau*).

Jaire ha suplicat a Jesús: *La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè no es mori*. I rep mentrestant dos tipus de consells. Els de casa del cap de sinagoga li diuen: *La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el Mestre?*

Però Jesús li diu: *«Tingues fe i no tinguis por.»*

Llavors Jaire pren la opció correcta: fer cas a Jesús.

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instants la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué llores son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.